

Arrest

nr. 277 759 van 22 september 2022
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJSERVEEL *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2022 neemt de verwerende partij in hoofde van verzoeker een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op dezelfde dag wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

[...]

nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving . 0)

REDEN VAN DE BESLISSING .

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De A kaart van betrokkene is vervallen sinds 30.09.2021 en de aanvraag voor een nieuwe verblijfsmachtiging als student werd op 03.03.2022 onontvankelijk verklaard.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 22.05.2017 naar België en kreeg op 28.11.2017 een machtiging om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.”

Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen de eerst vermelde beslissing inzake zijn aanvraag, gekend onder het rolnummer 274 961, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 277 757 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“ SCHENDING VAN ART. 74 11 VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

6.

De bestreden beslissing houdt geen, minstens onvoldoende rekening met het belang van verzoeker om zijn opleiding en zijn huidig (laatste) studiejaar at' te werken.

Verzoeker vatte zijn studie aan in België in 2017 en de beëindiging van zijn studie aan de United International Business School is voorzien in september 2022.

Verzoeker investeerde m.a.w. reeds 5 jaar in de studie en het einde c.q. de voltooiing van zijn opleiding/ studie is thans heel dichtbij.

Dit blijkt genoegzaam uit de stukken en blijkt ook uit het administratief dossier dat bestaat voor verzoeker, incl. de eerdere aanvragen tot verlenging.

Verwerende partij was/ is, minstens behoorde zij op de hoogte te zijn van het door verzoeker afgelegde studietraject en de nakende voltooiing ervan.

Blijkens de bestreden beslissing wordt evenwel op geen enkele wijze rekening gehouden met het door verzoeker afgelegde en het nog at te leggen studietraject. I let studietraject van verzoeker en de voorziene voltooiing ervan lijken voor verwerende partij onbestaande aangezien er geen enkele (zinvolle) overweging aan wordt gewijd.

Uiteraard is deze omstandigheid wél relevant bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden gegeven.

Waar met deze specifieke omstandigheid geen rekening wordt gehouden in de (totstandkoming van de) bestreden beslissing, dient een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel te worden genomen.”

2.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft betrekking op het inreisverbod en kan niet dienstig worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt aan het bestuur de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De bestreden beslissing vermeldt de rechtsgrond ervan, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Daarmee is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, waarin wordt bepaald dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast vermeldt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat verzoekers A-kaart is vervallen sedert 30 september 2021 en zijn nieuwe aanvraag op 3 maart 2022 onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd, zoals reeds gesteld, verworpen bij arrest nr. 277 757 van heden.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de machtiging tot verblijf die verzoeker kreeg steeds beperkt was tot de duur van zijn studies en tijdelijk van aard was.

Verzoeker betwist dit niet. In de mate dat hij betoogt dat minstens onvoldoende rekening wordt gehouden met zijn studietraject en de nakende voltooiing ervan, moet erop worden gewezen dat uit het voormelde arrest nr.277 757 blijkt dat verzoeker zelf in gebreke is gebleven om op regelmatige wijze de verlenging te vragen van zijn machtiging tot verblijf enerzijds, én dat hij in zijn nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf niet had aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen of het bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het herkomstland in te dienen. In die optiek valt niet in te zien waarom de verwerende partij verder zou moeten motiveren inzake het belang van het voltooiën van zijn studies.

Overigens, het staat verzoeker altijd vrij om, met het oog op de beëindiging ervan, volgens hem voorzien in september 2022, de verwerende partij om een verlenging te verzoeken van de termijn voor vrijwillig vertrek.

2.3. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat de verwerende partij hier niet, of niet afdoende over zou hebben gemotiveerd. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS